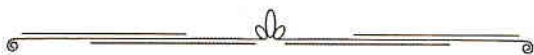

LBRIS

We know
books

Alexandru Boțoroga

Insula cu tăceri

Editura

For You

Să numești / 7
Îmbrățișare / 8
Înapoi / 9
„M-am născut de ziua mea“ / 10
Absent de la nuntă / 11
Băiatul de mingi / 12
Sunete și nimic mai mult / 13
Recunoștință / 14
Dacă ni s-ar deschide / 15
Urcuș / 16
Să pipăi / 17
Dantele și nopți / 18
Vis cu drum înfundat / 19
Vis cu porumbei / 20
Insula cu tăceri / 21
Numai iubind / 22
Un fluture / 23
Lăsarea la vatră / 24
<i>Agnus Dei</i> / 25
Trei sume / 26
Fiecare gest / 27
Prea mulți salvatori / 28
Sfințenie mare / 29
Vis cu gară în flăcări / 30
Da, am sfidat / 31

- Le vei face și tu / 32
Și visele dorm / 33
Înapoi în timp / 34
Fotografie de grup / 35
Lecția de geografie / 36
Ultima luptă a gladiatorului / 37
Joie de vivre / 38
Vulnerant omnes, ultima necat / 39
Călăuza / 40
Doamne, te rog / 41
Vis cu revoltă de unul singur / 42
Vei fi și tu acolo / 43
Omul cu portavoce / 44
Carnaval cu pisoi / 45
Ce roadă multă / 46
Scară prin nori / 47
N-am să renunț / 48
Schubert D.960 / 49
Am fost martor / 50
Depărtarea este aici / 51
Zi căzută pe trepte / 52
Prințul Mișkin / 53
Appassionata / 54
Trocuri și învoieli / 55
Nimic să nu scape / 56
Vitrăliu cu zilele anului / 57
Adagio: *Sehr feierlich und sehr langsam* / 58
Călătorie în jurul lumii / 59
Cuvinte în derivă / 60

- Antimemorii / 61
Solstițiul de vară / 62
Vorbirea aceasta / 63
Cinci întrebări / 64
 Aisberg / 65
 Noi înșine / 66
 O făgăduință / 67
 Până la urmă / 68
 În locul acela / 69
Să desfacem nodul / 70
 Concert ratat / 71
 Ulei pe pânză / 72
Glasul celui ce strigă în lume / 73
 Apocalipsul acum / 74
 Cetăți de hotar / 75
 Să respiri / 76
 Chopin / 77
 Însingurare / 78
Sala de așteptare / 79
 Toccata și fuga / 80
 O ușă închisă / 81
 Insomnie / 82
 Dacă mă întrebi / 83
 Ilustrate cu palmieri / 84
 Altoi am vrut să fiu / 85
Zece poeme am pierdut / 86
 Contre-jour / 87
 Suită de toamnă / 88
 Să nu crezi / 89

Pe un râu fără albi / 90

Când afară e zgomot / 91

Prima zi de școală din clasa a șasea / 92

La curte / 93

Prea dulce, prea verde, prea devreme / 94

În cele patru zări / 95

Caligrafie / 96

Pledez cu un poem / 97

Suită de octombrie / 98

Dacă ajută ceva / 99

Magnetul rotund / 100

Mărturisire la fereastră / 101

Terapie cu mir / 102

Pierdere / 103

Toamnă / 104

Împărțiri cu rest / 105

Cu ață albă / 106

O nouă zi / 107

Suită de iarnă / 108

Decembrie / 109

La asfințit de Eden / 110

Ofrandă / 111

Verba manent / 112

Crede-mă / 113

Răspuns / 114

Discobolul / 115

Răspunsul tău / 116

Nacela de stuf / 117

Nimic nu rămâne ascuns / 118

Pentru cei ce ard în mânia / 119

Cu pâine și sare / 120

Balada a doua / 121

Sfârșit / 122

Așteaptă-mă / 123

Dincolo / 124

Duhovnic / 125

Lansare de carte / 126

Ultima dorință / 127

Cea mai veche meserie din lume
este să numești.

Bați la ușa fiecărui lucru,
intri și te lași înconjurat
de concentrica lui singurătate,
de asprimea lui caldă,
lucitoare, cu zimți și carate.

Mirosul lui te năpădește
când te aștepți mai puțin,
ca o aruncare cu roze,
ca o carafă cu vin.

După ce l-ai gustat în ceasul miruit,
singurul în stare de veghe
și pe de-a-ntregul îngăduit,
cu sabia pe umerii lui,
tu, voievod de nevoie,
odată ce l-ai auzit și văzut
răsfirat în marile-i sume,
îl ridici la rangul de frate,
îi pui înțelesuri și nume.

Și astfel, înălțat sau pe brânci,
iei în arendă o singură lume.

Plouă cu dâre din sfori prelungi de răcoare
Și boabe de rouă în șirag translucid,
Cu lacuri aruncate de sus spre răzoare,
Spre umbrele noastre nemișcate pe zid.

Sub streășina veche de-nnegrită șindrilă
Doar flamele cerului inundă subit
Chipul tău încordat, fremătând, de sibilă
Cu cristal în șuvițe de păr despletit.

Între noi e doar ploaia făcută cămașă
Sau cocon de mătăsuri lichide și pluș.
Un tunet ne alipește, strâns ne înfașă
În aceeași membrană de silfic culcuș.

Și când trăsnetul lung peste culme și vale
Ară înaltul cu bici de foc, zdrențuit,
Sunt zvâcnet și sânge în arterele tale,
Sub cearșaful de ploaie ce ne-a-nvăluit.

Drumul acesta înapoi
nu mai seamănă deloc
cu cel din ziua de joi.
Cheile sunt frântură de zid,
doar păreri mai pot,
împingând, să deschid.
Nu mai vin, nu mai fac,
despre ce s-a-nvechit
e mai bine să tac.
Am destul înainte,
secera minții o bat
cu ciocane în dinte,
deși mă trag îndărăt
toate noimele tari
pân' la naștere hăt.

Era un cântec, la chitară și voce,
cum că m-am născut de ziua mea.
După miezul nopții nici pomeneală
de colindători sau clopoței pe la case,
a trecut și plugul cel mare cu buhai
și pușcoaipe pe ulița mare învelită în ger.
Mama singură în durerile facerii,
tatăl plecat la prieteni în satul vecin,
întâia zi a anului nu are revelion și nici
centralista de la capătul firului nu aude
soneria telefonului cu manivelă de corn.
Tata simte prin întuneric chemările mamei,
mănâncă omăt să-și alunge beția, caută
pe brânci scândurile punții peste pârâu.
Numai moașa este acasă, răspunde cu greu
la bătăile în geamlâcul verandei.
M-am născut de ziua mea, anul nou
m-a adus în poalele redingotei
drept cadou după lătratul de câine
de la ora două și un sfert a dimineții.
Nici nu apucaseră prea bine a se dumiri
vălătucii din vată de zahăr ai ceții.

Roșeața asta cu prurit e semn
că sunt vinovat în fața tuturor
puterilor cerești. Când toți cântau,
cu chimvale și teorbă săltându-și vocile,
eu măsuram cu compasul de lemn
moștenirea bunicului. Aldămașul era
pe masă, aburii vinului fiert desenau
șani de femei pe cosoroaba a doua.
O, și nici privirea nu e curată,
ulcioare o pândesc din toate eratele,
din toate retractările și însemnele,
cele cu un epsilon la capătul rândului.
Dacă ar fi ca totul să capete bube
pe potrivă și drept, aș fi mai râios
decât Iov dăruit puterii pelagrei,
însă nu la vedere se judecă toate
acestea. Roșeața asta cu prurit
e și nădejde că mai am în măruntaie
un izvor nesecat de amplă rușine.
Ajută-mă să-l țin departe de mâluri,
căci e rudă cu mila și plânsul din tine.

Acum, când moneda, rostogolindu-se
prin iarbă, își arată în sfârșit fața
și te pune să-mi repeți ceea ce
mai bine de douăsprezece ori
am făcut cezarului și nu numai:
am mințit, am furat,
am otrăvit prea multe fântâni,
am plesnit de invidie,
am necinstit ziua în amiaza ei mare,
am treierat duminica,
am înșelat la cântar,
am uitat, da, am uitat ceea ce
nu se poate uita niciodată,
m-am isterizat îndelung pe margine
când lungul de linie ridica în tribune
valuri de oameni cu șepcile albe,
m-am irosit în dunga de var
de pe fundul terenului,
am ratat o treime din viață
udând cu furtunul fantomele plopilor,
excedat, pironit,
acum e momentul să întorci discul
de bronz și să afli astfel ce mult,
o, ce mult pe tine te voi fi iubit.

Pianul închis
ține sonate în do
sub strașnice chei.

Pe pupitru e
simfonia a șaptea
cu triști unicorni.

O tubă pe un
postav vișiniu, câte
ode într-un fald!

Ziua mâniei
cu trompetele roșii
pe dinăuntru.